

Labdien, cienījamie konferences dalībnieki!

Pēc dažām dienām sāksies jaunais mācību gads. Ar gladiolām, pirmklasniekiem un laba vēlējumiem. Arī ar devītajiem un divpadsmitajiem, kuriem šis būs pēdējais mācību gads šajā skolā. 1.septembris ir ne tikai vienkārši jauna mācību gada sākums, bet svētki – skolēniem, skolotājiem, vecākiem.

Mēs dzīvojam ļoti interesantā laikā: visas pasaules kultūras – gan pagātnē, gan tagad pastāvošās – zināmā mērā ir pieejamas vai nu vēstures liecībās, vai arī eksistējošās struktūras. Mūsu planētas vēsturē tas vēl nekad agrāk nav piedzīvots.

To ir grūti iedomāties, bet gandrīz visā cilvēces pastāvēšanas laikā uz šīs planētas – dažus miljonus gadus līdz šodienai – katrs cilvēks piedzima un dzīvoja kādas kultūras vidē, kur gandrīz neko nezināja par kādu citu kultūru.

Mēs virzāmies uz to, kad esošo cilvēku zināšanu, prasmju un tehnoloģiju kopsumma būtu pieejama visiem.

Kā mēs jūtamies šodienas informatīvajā laikmetā un kā jūtas skolotājs? Un, ko Ko mēs, sabiedrība gaidām no skolotāja?

Gaidām labus mācību rezultātus no saviem bērniem un neveiksmju gadījumā vainojam skolotājus un skolu. Gaidām, lai mūsu bērni spēj iestāties augstskolās, ir gudri un kārtīgi. Mēs gaidām no skolotāja savu problēmu risinājumu. Mums šķiet, ka skolotājs var aizvietot vecākus un audzināt mūsu bērnus. Pie tam mēs vēlamies, lai skolotājs ir izglītots, erudīts, labi ģērbts, zinošs. Un nereti aizmirstam arī mūsu pašu atbildību un to, ka bērna audzināšana vispirms sākas ģimenē.

Vai tas maz ir iespējams? Skolotājam nav vienkārši, tāpēc apbrīnas vērts ir ikviens skolotājs, kurš droši ver klases durvis, prot mācīt un bauda savu audzēkņu cieņu. Zinu daudzus cilvēkus, kuri ir labi cilvēki, bet viņi vienkārši nespēj atvērt klases durvis un stāties klases priekšā. Jūs esiet tie, kas to dara ikdienā.

Mēs esam cilvēcīgas būtnes, kurām nepieciešama savstarpēja komunikācija, sarunas, dzīvā valoda, neskatoties uz sociālajiem tīkliem. Skolotāja vārds ir un būs, manuprāt, vissvarīgākais. Vismūsdienīgākie palīglīdzekļi un laboratorijas, būs kā tukša skaņa bez skolotāja ar lielo burtu.

Skolēni un skolotāji ir mūs sabiedrības spogulis. Mēs nevaram aizvērt acis un izlikties, ka visi skolēni ir spējīgi sekmīgi pabeigt skolu un ka visi skolotāji ir labi sava darba darītāji. Mēs visi esam ļoti dažādi un tāpēc arī dzīve ir tik interesanta un raiba.

Kā skolotājam saglabāt savu stāju un ar uguntiņu acīs un spēt nostāties klases priekšā? Ne tikai skolotājam, ikvienam vienmēr jāsāk ar sevi.

Katram no sirds novēlu atrast veidu kā saglabāt mieru un līdzsvaru sevī. Katram šis ceļš būs savādāks. Ceļš, lai nesadegtu. Mana vecmāmiņa kādreiz man teica, ka vissvarīgākais ir veselība. Ja nebūs veselības, tad nevienam Tu nebūsi vajadzīgs. Ar veselību domāju, ne tikai fizisko veselību, bet spēju uz garīgo un emocionālo līdzsvaru.

Svarīgi ir saprast kā to panākt – līdzsvara, miera un piepildīta prieka sajūtu, kas ļauj sajūst un sadzirdēt to vienīgo, īsto vārdu, kas jāpasaka, lai vārds aizietu līdz sirdij.

Skolotājam sarežģītās situācijās ir jāspēj reaģēt momentā un precīzi. Lai to spētu, ir jābūt skolotājam kā vienotam veselumam. Nesaraustītam, nesadrumstalotam, pilnam ar problēmām kā gružiem un vainas izjūtām. Novēlu šo veselumu ikvienam. Ceļš uz to sarežģīts un katram savs. Vienam tā būs vingrošana vai pastaiga mežā, citam adīšana vai riteņbraukšana, vēl kādam dārzs vai sēņošana, grāmatas un koncerti, vai joga. Galvenais atrast.

Lai Jums tas izdodas!

Savukārt, savā un Kuldīgas novada domes vārdā varu apsolīt, ka darīsim visu, lai Kuldīgas novadā skolotājs vienmēr justos cienīts un novērtēts!